

Θεατρική Κριτική

«ΟΥΔΕΝ ΤΟ ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΝ»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΑΜΑΡΤΖΗ

Καὶ τούτη τὴ φορά, οἱ Γιαννακόπουλος καὶ Σακελλάριος εἶχαν μιὰν ὁμορφην ἰδέα, ποὺ τὴν ἔστησαν πολὺ τεχνικὰ ἐπάνω στὴ σκηνή, καὶ τὴν πλούτισαν μὲ ἑξυπνα εὐρήματα. Σπανίως εἶδαμε ἐλληνικὸ ἔργο τόσο «ἐλληνικό», τόσο κοντὰ στὴ ρωμέϊκη ψυχὴ καὶ νοοτροπία μας. Γι' αὐτὸ καὶ διασκεδάσαμε, καὶ γελάσαμε, καὶ τὸ γαρήκαμε καὶ τὸ γειροκροτήσαμε ὁλόκαρδα.

Ἄς ἐπιτραπῇ ὅμως καὶ σ' ἐμᾶς νὰ κάνουμε μιὰ παρατήρησι (ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὴν τελευταία καὶ πραγματικὰ ἀμίμητη σκηνὴ μὲ τὰ μπουζούκια)· τὴν ἴδια παρατήρησι ποὺ ἐκάνουμε καὶ στὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἀξιόλογο ἔργο τῶν ἰδίων συγγραφέων, τὸν «Ἥρωα μὲ τὶς παντόφλες»: ὅτι δηλαδὴ τὸ θέμα εἶχε ἀπροσμέτροτες δυνατότητες γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς ἔργου στιβαροῦ καὶ πνευματικῶς ἀξιολόγου, ἂν γινόταν ἡ πρέπουσα δυναμικὴ ἀξιοποίησις τῶν πραγματικῶν γεγονότων καὶ

τῶν ψυχολογικῶν καταστάσεων, συνδυασμένη β-βαίως μὲ μιὰν ἐντονώτερον διαγραφὴ τῶν χαρακτήρων. Δυστυχῶς, οἱ συγγραφεῖς δὲν θέλησαν (καὶ ὄχι δὲν μπόρεσαν) νὰ κερπίξουν γιὰ νὰ ἐκμεταλλεθοῦν τὸ περίφημο θέμα κατὰ βάθος. Ἐχοντας πεποιοθῇ στὴν εὐγένειά τους, προτίμησαν νὰ περιορισθοῦν στὸ ἐπιφανειακὸ σκιτσάρισμα, ποὺ ἀπέδωσε ἓνα ἔργο ἐξαιρετικὰ εὐάριστο, ἀλλὰ ἐπωσδῆποτε ὄχι τὸ «Ἔργο» ποὺ μπορούσε —καὶ ποὺ ἔπρεπε— νὰ εἶναι.

Ἡ ἐρμηνεία ὑπῆρξε πολὺ ἱκανοποιητικὴ. Ὁ Μορίδης, ὁ Τζόνιαν, ὁ Κονταρίνης, ἡ Κύρου, ἡ Σκούρα, ὁ Ἀργύρης κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ ἔπαιξαν μὲ κέφι πηγαῖο. Ὅσο γιὰ τὸ Φωτόπουλο, ἂς μᾶς ἐπιτροέψῃ νὰ τὸν συγγαρούμε γιὰ τὸ ἄνετο, τὸ λιτό, τὸ φυσικὸ παίξιμό του, τὸ ἀπηλλαγμένο ἀπὸ κάθε ἐκζήτησι, ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι πραγματικὸς ἡθοποιός.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ